

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. II. Qua ratione Jesus Christus satisfecerit pro debitis nostris, & pro
cunctis peccatis nostris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

rati, jamque totus commotus gratitudinis affectu erga bonitatem illius, qui se nunc primum ab ergastulo venerat liberare. Intelligebat probè, alias has animæ miseras infinitâ ratione magis esse deplorandas; hinc revolvens animo infinitam obligationem, quâ devinctus erat JESU Christo, quòd liberaverit se ab illis, ita se sensit commotum, ut altum exclamaverit lacrymantibus palpebris: Ah! Domine, quantum urges, quantum exstimulas cor meum! gaudebam de

somnio; sed tu me repleas gaudio infinitâ ratione majori, quòd illius mihi inducit oblivionem. Credebam ipsum, qui extraxerat me è meo carcere, esse hominem, cui maximâ, quæ excogitari possit, devincerer obligatione, mæque debere ipsi totum amorem cordis mei. Sed fateor, JESUM Christum hunc esse: Ita ipse est solus, cui omnia debeo. Tu me doce, quâ ratione ita satisfecerit pro me; audi, tibi dicam.

ARGUMENTUM.

Quâ ratione JESUS Christus satisfecerit pro debitis nostris, & pro cunctis peccatis nostris.

ARTICULUS II.

VOLUIT imprimis contrahere nobiscum necessitudinem arctissimam & cognationem tam constantem, ut absque eò, quòd observaret inæqualitatem partium, & infinitam inter te & nos distantiam, desponsaverit se cum natura nostra humana, tam forti vinculo se uniens illi, ut id nunquam in perpetuum sit disrumpendum; sed unione tam intimâ, ut, quidquid dicitur de connubiis, quæ non nisi unam eandemque rem constituunt ex personis hanc conditionem amplectentibus, non sit nisi unio quædam ficta in comparatione. Si quidem verum est, Filium Dei naturæ nostræ humanæ despon-

JESUS Christus
vult esse
noster cog-
natus,

fatum in Myſterio Incarnationis, non esse reipsâ, nisi unam eandemque personam cum ipsâ.

Ecce igitur ipsum firmissimè obstrictum commodis familiæ humanæ; & ex hoc momento duæ partes, quæ ineffabili hoc connubio in perpetuum sibi invicem sunt unitæ, tam plenam & integram possident rerum omnium communicationem, ut quòd est unius, sit etiam alterius, ut omnes infinitæ excellentiæ Dei, excellentiæ fiant hominis, & dici possit: Homo est Omnipotens, homo est æternus, homo est Creator mundi; & econtra omnes indigentia, omnes infirmitates & miseriæ hominis fiant in-

JESUS Christus
desponsans si-
bi naturam
humanam,
desponsavit
sibi cuncta ip-
sius debita.

firmitates & miseræ Dei, & affirmari rectè possit: Deus est pauper, Deus est impotens, Deus est passibilis & mortalis: despondendo se nostræ naturæ, despondat sibi omnia debita nostra, seque illis onerat, seque obstringit ad solvendum illa ex integro, illaque aspiciens veluti sua.

Admirabilis inventio Sapientie Dei, dum eandem Personam debitorem fecit & creditorem.

Verùm cui solvet omnia hæc debita, nisi sibi ipsi? Homo est, qui debet, & Deus est, cui debet: sed ipse uterque est; est homo, & consequenter debet; sed etiam est Deus, & consequenter est ipsemet, cui debet. Rupertus Abbas admiratur in hoc adinventiones divinæ sapientie, ad satisfaciendum plenæ justitiæ Dei, faciendo, quòd eadem persona debitor esset ac creditor, quòdque Jesus Christus Homo Deus esset uterque. Ipse debet infinità ratione velut homo; verùm si esset solum homo, satisfacere non posset debitis suis, eòquòd nimis quàm pauper esset: Ipse est infinità ratione dives; sed si esset solum Deus, non posset esse debitor, & consequenter nec deberet solvere, sed ò admirabile vinculum utriusque, quod nonnisi eandem facit personam è duobus! hæc ratione is, qui non debebat, factus est debitor, & is, qui solvendo non erat, factus est Omnipotens, ut satisfacere posset omnibus debitis suis. *Unus idemque Christus, inquit Rupertus, ut verus*

Rupertus lib. I. de divinis officiis §. 36.

Deus ab homine exigeret, ut verus homo persolveret. Hoc tangit ipsum solum, ipse obligatus est ad satisfaciendum cunctis debitis indigentis nostræ naturæ humanæ, quam sibi desponsavit.

Jam ipse hoc facere potest plenè & abundanter, eòquòd omnes actiones, quas faciet velut homo, futuræ sint valoris infiniti, cum actiones futuræ sint Personæ divinæ, & dignitas actionis mensurari debeat à dignitate Personæ facientis. Nonnè cernis, quomodo hæc conveniant optimè legibus bonæ justitiæ? Homo offendit Deum, & peccatum ipsius est malum infinitum, eòquòd sit injuria facta Majestati infinitæ. Et ecce modo Homo Deus reparat hanc injuriam per satisfactionem infinitam, eòquòd hæc reparatio sit facta à Persona divina, quæ Majestatis est infinitæ. Hæc pretio sunt paria: ille, qui offenditur, est Deus; ecce offensam infinitam; & ille, qui reparat offensam, est Deus; ecce satisfactionem infinitam. Ecce igitur æqualitatem omninò integram, & justitiam in toto rigore suo observatam, infinitum pro infinito.

Verùm dicas, rigorosa non est hæc justitia: nam si consideres Jesum Christum satisfaciendum Deo pro peccatis hominum, ut talis non est æqualis Patri suo, sed est ipsius inferior, ipsius sub-

Satisfactio æquivalens.

Videtur Jesus Christus non satisfecisse in rigore justitiæ,

ditus,

ditus, ipse servus, ipse supplex: ecce prostratum illum humiliter ad pedes ipsius velut reum, qui efflagitat misericordiam, æqualitas non est inter Dominum & servum, multò minùs inter Creatorem & creaturam; & deinde iustitia obligat æqualiter ambas partes eandem simul causam tractantes, juxta leges iustitiæ rigorosæ, sed Deus aliquâ lege obligari non potest. Impossibile igitur est, Jesum Christum satisfacere Deo pro omnibus debitis hominum, juxta rigorem iustitiæ, accipe enim illum ut volueris; velut homo est nimis infra Deum, nihil hîc adest æqualitatis; velut Deus nimium attollitur supra conditionem Reparatoris alicujus injuriæ: ipse non est facere satisfactionem, sed ipse est hanc accipere.

Qua ratione
Jesum Christum
verè satisfaciat
in rigore
iustitiæ,

Quid facis, dum ita loqueris? an dividere vis Christum, ut Deum colles ex una, & hominem ex altera parte? si hoc est, destrues ipsum, & non amplius habebimus Salvatorem. Ne separe, quod Deus conjunxit, ne solvas sacrum hoc connubium naturæ divinæ cum natura humana in Persona Jesu Christi, qui totus semper manet & integer. Invenies in unica Persona Dominum & servum, Creatorem & creaturam, supplicem & Deum, quem supplicat. Ipse igitur submittere se potest

Deo, ad reparandum injuriam, eòquòd ipsius sit inferior; sed potest id facere in toto rigore iustitiæ, eòquòd sit ipsi æqualis; & potest id omnibus modis, cum statuendum sit indubitatum hoc principium, quòd omnes ipsius actiones habeant dignitatem & valorem infinitum, utpote productæ à Persona divina. Jam quòd verè habet valorem infinitum. Satisficere sinè dubio potest, ad solvendum omnis generis debita, quantumvis maxima; & id, quòd dignitatem habet infinitam, rejici non potest, velut indignum.

Pono, quòd verum sit, Deum obligatum non esse ad recipiendum satisfactionem, quamvis hæc æqualis esset offensæ, cum concedi debeat, quòd Deus nec stringi nec obstringi possit aliquâ lege, nisi illâ, quam imponere voluerit sibi ipsi, per aliquam sese obstringens promissionem. Sed nonnè toties obstrinxit se per promissiones suas, de recipienda satisfactione à Messia, quem missurus erat, ut esset Salvator hominum? loquens de ipso in Vate Isaia dicit: *Ecce servus meus, suscipiam eum, electus meus, complacuit sibi in illo: Et paulò inferius. Et dedi te in fœdus populi, in lucem gentium.* Et adhuc in Isaia: *Si posuerit pro peccato animam suam, videbit semen longævum.* Sed quando tam solemnes non dedisset pol-

Isa. 42. v. 1
v. 6.

Isa. 53.

Deus obstric-
tus est pro-
missione, de
recipiendis sa-
tisfactionibus
Jesu Christi.

pollicitationes, quâ ratione non accepti esset satisfactiones illius, qui Deus est Majestatis infinitæ, qui humiliabat se ante ipsum, ut præstaret ipsi homagium, cum impossibile sit illi exigere majorem honorem pro reparatione contemptus ab hominibus accepti? quâ ratione repudiasset meritum actionum Filii amore infinito à se amati, cum impossibile sit illi recipere aliquid sibi gratius ab ullo altero? siquidem nec unica fuit ex actionibus ipsius, cujus infinita non fuerit dignitas, valor & meritum.

Quæ differen-
tiâ inter me-
ritum & satis-
factionem JE-
su Christi.

Quam differentiam tu collocas, interrogabat hic homo, inter meritum & satisfactionem? suntne hæc duo diversa? an separari possunt in actionibus Jesu Christi? non, inquit ipsi Ecclesiasticus, non est nisi infinitus valor sanctissimorum ipsius operum, qui modo appellatur meritum, modo satisfactio. Quando hic valor offertur Deo ad acquirenda nobis bona supernaturalia, & præcipue bona æterna, quorum indignissimi sumus, appellatur meritum; & quando idem hic valor servit ad liberandum nos à peccato, nosque custodiendum à pœnis æternis, quarum ob peccata nostra eramus digni, vocatur satisfactio: videtur igitur unum respicere cælum, ad comparandum id nobis, & alterum respicere infernum ad redimen-

dum nos ab illo: meritum nobis consignat possessionem bonorum; satisfactio nos liberat ab oppressione malorum. Sed ambo, meritum & satisfactio, inseparabilia sunt in actionibus Jesu Christi: ubicunque meretur, etiam satisfactio, & ubi satisfactio, etiam meretur, & ambo, quæ infinita sunt, pari passu ambulant.

An igitur satisfecit & promeruit per omnes actiones vitæ suæ, satisfecit & an solum per aliquas? per omnes, promeruit respondet Ecclesiasticus. Incepit continuo à jam ab introitu suo in mundum: primo instanti liquidem primum opus, quod fecit, sicut scribit sanctus Apostolus Paulus ad Hebræos, erat offerre sacrificium voluntarium sui ipsius Deo Patri suo pro Redemptione peccatorum; & tam accepta ipsi fuit hæc actio, ut ipsa sola suffecisset ad sanctificandum nos omnes. Hinc est, quod sanctus D. Thom. 3. Thomas, & omnes Doctores Catholicæ doctæ, quod Jesus Christus, cum habuerit perfectissimum usum rationis suæ & libertatis à primo conceptionis suæ instanti, in sinu divinæ Matris suæ fecerit ex eo velut primum Altare sacrificii sui, ubi immolavit corpus, animam, & vitam, quæ acceperat, devovens se voluntate efficacissimâ velut victimam morti, in reparationem gloriæ Dei Patris sui, & in satisfactionem pro omnibus peccatis hominum; quodque ex hoc

Kkkkk mo-

momento meruerit pro seipso exaltationem Nominis sui, glorificationem sui corporis, & pro nobis gratiam ac salutem. Et exin continuando eundem hunc actum, & eandem hanc intentionem, cunctis momentis vitæ suæ, & signando omnia opera sua eodem hoc caractere, continuaverit semper meritum suum infinitum, non faciendo totâ vitâ suâ nisi sacrificium perpetuum, quod consummavit tandem in Cruce, quodque absolvit cum vitâ suâ, dum exspiravit: dicens *Consummatum est.*

Totus vitæ
Jesu Christi
cursus non
fuit nisi con-
tinuum sacri-
ficium meri-
torium & sa-
tisfactorium.

Revolve totum decursum vitæ ipsius, & videbis hunc aliud non fuisse, quàm continuum sacrificium, ubi immolavit gloriam suam per contemptum, quem nunquam non sustinuit, vivendo in conditione paupere, manens incognitus & abjectus coram oculis mundi, velut novissimus hominum: sacrificium continuum, ubi immolavit sacrum corpus suum per millenos cruciatus, jejunia quadraginta dierum & quadraginta noctium in tristi eremo, absque sumptione ullius cibi, super nudam cubans terram, tenuiter vestitus, nudis ambulans pedibus, vel ad summum vilibus cum sandaliis: sacrificium continuum, ubi condemnavit omnes sensus suos ad mortificationem nunquam intermissam, ducens vitam adeo

austeram cum Apostolis suis, ut, quando fuit quæstio de cibandis tot millenis personis, quæ secutæ fuerant ipsum in desertum, ad audiendum divina ipsius verba, indagari debuerit, quænam ipsorum fuerit provisio: Et inventum fuit, ipsos aliud non habuisse, nisi quinque panes hordaceos, & aliquos viles pisciculos. Ecce igitur totam abundantiam, totam pretiositatem, totamque magnificentiam supremi hujus mundi Monarchæ: Sacrificium continuum, ubi sanctam suam privavit Humanitatem gloriâ ipsi debitâ per continuum quoddam miraculum totâ ipsius productum vitâ, quodque nunquam interruptum fuit, nisi paucis momentis Transfigurationis ipsius in Thaboræo vertice, ut innocens caro ipsius idonea esset ad sufferendû dolores, & horribiles cruciatus, quos sceleratissimi fuissent promeriti: Sacrificium continuum, ubi immolare voluit ipsum dimidium animæ suæ, id est, partem ipsius inferiorem, quam velut prædam reliquit expositam timorij, dolori, tædio, tristitiæ, à quibus ita se passus est obrui, ut ex his se moriturum crediderit in horto Olivarum: Sacrificium continuum, ubi consummavit vitam suam, sine intermissione benè faciendo omnibus, & incessanter quoque ab omnibus recipiendo malum, injurias, abjectiones, reprehen-

hensiones, calumnias, persecutio- nes, injustitias, dolores & denique mortem.

Et hæc ultima fuit omnium ipsius sacrificiorum consummatio, quæ etiam ultimum adjecit cum- mulum infinito thesauro merito- rum divinarumque satisfactionum ejus, ubi sanctissima ipsius Huma- nitas tota perforata & tota lacera- ta in Cruce, solvebat Deo Patri suo omnem summam, quæ ex integro nostra delere debebat debita. Re- gius Propheta hæc ori ipsius in se- ruit verba: *Conscidisti saccum meum.*

Psal. 29.

S. Augustin. serm. ult. de tempore.

Tu ò Omnipotens manus iusti- tiæ Dei Patris mei lacerasti tan- dem saccum meum. Et ex hoc at- tollit sanctus Augustinus cogita- tiones nostras, & nostram exsti- mulat fiduciam: *Non tibi vilescat, quod ait, saccum meum, ibi erat inclu- sum pretium tuum, in passione conscis- sus est, conscidit saccum lanceâ persecu- tor, & sudit pretium nostrum Redemp- tor;* Et omnes pretiosæ divitiæ ipsius, quibus plenus erat, effusæ sunt super nos, nihil enim pro se reservavit; non indigebat ipse nec meritis, nec satisfactionibus pro propria persona sua, nobis igitur omnia sua donavit bona, omnia nostra in se suscipiens ma- la. O misericordia infinita! ò bonitas nullis arctata limitibus in- munificentia sua. Quodnam cor non atteratur affectibus gratitu- dinis & amoris, aspiciens saccum tuum sic in-fructa concissum, ut

Quomodo Jesus Christus solverit inte- gram summam debitorum nostrorum in Cruce.

evacuet & exhauriat se, ut depau- peret se omnibus, illudque locu- pletet?

O mi Jesu! quàm dives sum ex bonis tuis, modò me disponam ad recipiendum illa, quæ tam li- beraliter effundis e Cruce, quam conscendisti ex amore erga me! siquidem hic invenire est saccum, qui includit omnes tuos thesauros cœlestes; discissus hic est, dum sanctissima Humanitas tua tota est perforata, tota discerpta, tota dilaniata; nil amplius continere potes, oportet te omnia effunde- re super nos. Sed ad recipiendum pretiosas has gratiarum tuarum, meritorum tuorum, & satisfactio- num tuarum; divitias, acceden- dum mihi est ad Crucem tuam, & ego illam fugio, cum perpeti nec minimum velim. Video ef- fundi illas per vulnera, adeoque per vulnera quòque recipere illas oporteret; & ego illis amore tui sauciari nolo, quamvis te ipsis vi- deam coopertum amore mei. O Jesu patiens, promerens & ope- rans salutem nostram in Cruce! qui nescit tecum pati, nescit ubi sit pretiosus thesaurus, quo locu- pletare se possit in aternitate.

Jesu Christus effundit nobis suas gratias per vulnera; illas nos quo- que per vul- nera recipere oportet.

Ecce pulcherrimos sanè affec- tus, reponit homo noster noviter erga stulo egressus. Sed, ut verum fatear, non intelligo te ad eò bene. Tu dicebas, quòd Jesus Chri- stus tantâ fuerit erga me bonitate, ut onerari voluerit omnibus meis

Dicere, quòd Jesus Christus passus fuerit, ut nos à pas- sione faciat immunes, est opinio hære- tica.

Kkkkk 2 debi-

debitis, ut posuerit se in locum mei, ut toleraverit pro me, quod tolerare debebam ceu supplicium meorum criminum, quodque tandem satisfecerit plenè pro me, & etiam superabundanter; & modo dicis, quod oporteat me, quoque pati cum illo. An igitur satisfaciendum est mihi ipsi? Quid ergò juvat, ipsum passum esse pro me, si adhuc puniri debeam, cumque ipso pati? Est idem ac si mihi diceres: revertere & redi ad eum, qui extraxit te è tuo carcere. Vah! cur posuit se illuc, si illuc esse non velit? Et similiter, cur Iesus Christus pati voluit in Cruce amore mei, nisi ut ego non patiar?

Quid inquis, reposuit ipsi subiracundè Ecclesiasticus? probe adverte, colloquium tibi fuisse cum quopiam hæretico, teque ip-

fius afflatum veneno perversam aliquam concepisse animo sententiam: siquidem homines ejusmodi carni & sensibus prorsus addicti, ut arceant à se rigida pœnitentiæ opera, egregiam hanc protulere in medium Philosophiam, quod, ut plus honoris attribuatur Iesu Christo, permittere oporteat ipsum pati solum, absque eo, quod cruciatuum ipsius aliquam nobis assumamus partem, quod permitienda sit ipsi soli satisfactio rota, citra id, quod & nos admoveamus manum; & idèò sugillant rigores vitæ austeræ & actus pœnitentiæ, quos nuncupant satisfactiones humanas, quibus homines prætendant salvare seipfos, quique injuriam faciant Passioni Redemptoris. Oportet tibi demonstrare hujus errorem, teque docere.

ARGUMENTUM.

Quâ ratione necessarium sit, ut satisfaciamus ipsimet cum Iesu Christo & per Iesum Christum pœnæ peccatis nostris debite.

ARTICULUS. III.

Nostra salus
non est opus
Dei solius.

Sunt quædam, quæ facit Deus solus absque concursu nostro veluti magnum opus Creationis nostræ; non expetiit ipse consensum nostrum, ut extraheret nos ex abyssò nihili, fecit id ipsemet ex sola bona voluntate suâ, nosque nihil ex parte nostrâ hic addidimus. Sunt autem & alia, quæ facimus nos soli absque concursu Dei, veluti peccata; monstra hæc

sunt opera solius nostræ malæ voluntatis, ex parte suâ nihil hic contribuit Deus. Alia insuper sunt, quæ Deus non facit absque concursu nostro, quæque etiam nos facere non possumus absque concursu Dei, veluti est ingens opus salutis nostræ. Hoc est effatum S. Augustini tam exploratû, ut in omnium versetur ore: *Qui S. Augustin, creavit te sine te, non salvabit te sine te.*

Quan-